

ky učitelovy. Při vyučování takovém jsou žáci málo činnými. Radím učitelům, aby dbali více výroku Komenského: Aníž příjemno je slyšeti toliko jiného mluviti, také slyšen býti příjemno je.“

Dětská divadelní představení (1894)

„Mnozí učitelé žádali, aby jim slavná c. k. okresní školní rada dovolila provozovati nějakou hru divadelní s dětmi školními, jako na jiných okresích prý se děje. Přitom tvrdívali, že takové hry divadelní nemalé oblíbě se těší, že hrou takovou láska ku škole a učitelům vzrůstá, že děti se stanou hrou obratnějšími a pozbyvajíce ostýchavosti smělejšími se stávají a konečně, že představení takové několik zlatých škole vynese.

Avšak vím, že ledakdes rodičům se líbí taneční zábavy dětí, vím, že otec sebevědomě zapaloval v hostinci doutník svému školou povinnému synovi, a proto tvrdím, že není vše pedagogicky správné, co rodičům dětí školních neb jejich příbuzným se líbí.

Jsem přesvědčen, že školy jsou oblíbeny, jelikož se učitelé v jičínském školním okrese řídí § 1 říšského zákona ze dne 14. května 1869, aby děti pro praktický život potřebných vědomostí a dovedností nabývali, a není nám proto potřeba k tomu dětských divadelních představení.

Považme také, že ku hře nejlépe se hodí žáci smělí, a jistě že každý učitel by si takové vybral, aby hra dobře dopadla. Smělost těchto žáků zvrhne se snadno v rozpustilost a v drzost, a to tím spíše, jelikož se hrou učí přetvařovati a větší dovedností v přetvářce dochází u posluchačů větší pochvaly. Za dobrou hru bývá žák hojně odměněn, ale přirozeně se začne přeceňovati, což na vývin jeho zhoubně působí.

Konečně je škoda času, který učitel ztratí, aby děti hráti naučil a škoda ztráty času ve škole, jelikož žáci na hru a nikoliv na prospěšnější učení myslívají. Pěti neb šesti zlatými čistého výtěžku není ztráta času dostatečně odměněna.

Ostatně upozorňuji učitele, že dětská divadelní představení jsou zakázána vnesením ze dne 24. března 1874 čís. 122 z. š. r. a veškeré produkce žáků za plat jsou zakázány výnosem ze dne 12. června 1887 č. 20134 z. š. r.“

Pořádek a podání úřední (1895)

„Na stole řídicího učitele v nové budově školní byl quodlibet: Vládní věstník, štěpařský nůž, knihy učitelské a žákovské knihovny, úřední dopisy, jednotlivé listy ze školy kreslení od Hessa, starý rozvrh hodin, rozsypaný písek a na všem nadbytek prachu školního.

Na stole učitele také v nové budově školní bylo hodně knih, sešitův, učebních pomůcek, kterých toho dne ku vyučování nepotřeboval, a na podiu válely se housle a kalafuna. Vidí-li děti den ze dne věci učitelovy v nepořádku, jsou-li v třídě předměty nesouměrně rozloženy a zaprášeny, nemůže učitel na nich žádati, aby své věci v pořádku měly.“

Kázeň (1895)

„Škola přestala býti místem, kde surovost a nemilosrdná krutost byly domovem. Blahovolnost opanovala půdu. Učitelé se snaží blahovolností a láskou děti k tomu přiměti, aby konaly, co pravé a dobré jest. Kázeň byla řádná v celém okrese.“